

Ønsker C.C. virkelig å bli omfavnet av alle tidligere nazister i inn- og utland?

I sin faste kommentarspalte behandler C.C. den ene fangen i Spandau, Rudolf Hess.

Av Albert Gleinsvik

Det går godt an å si seg enig med C.C. i at det ikke har noen hensikt å holde Hess som fange. Han er en olding som hverken kan tjene som symbol for eller som aktiv gjenoppvekker av nazismen. Den såkalte ny-nazismen ville kanskje vokte seg vel for å forsøke å utnytte Hess. Der-til er nazismens ugjerninger for allment erkjent.

C.C. regner opp fangene som ble innsatt for soning i Spandau etter Nürnberg-dommen. Han lar Dönitz være storadmiral, mens Raeder bare er «tidligere storadmiral». Jeg kjenner ikke til at Raeder noen gang er blitt degradert.

Omfavnet

Et underavsnitt i C.C.s spalte har fått overskriften «Seierherrenes dom». Når ble C.C. av den oppfatning? At C.C. vil bli omfavnet av tidligere nazister både i inn- og utland for dette utsagn er helt sikkert. Går han inn for å bli en nazistenes Wergeland? Hvor mange var det ikke av nazistene som dømte seg selv til døden i tiden etter krigens slutt og fullbyrdet dødsdommen selv? Jeg nevner bare prominenser i Tyskland som: Himmler, Hitler Rudolf Hess (kommandanten i Auschwitz som ikke rakk å ta giftpillen). I Norge: Terboven, Fehlis, Rediess, Jonas Lie, Henrik Rogstad. Listene ville bli uendelig lange over tyskere og deres hjelpere. De visste meget godt at deres gjerninger kvalifiserte dem til dødsdom. Selv ville de komme rettferdigheten i forkjøpet.

Såvidt jeg kan skjønne, er det bare én person fra den «brune» epoke som ikke finner nåde for C.C.s øyne: Albert Speer. Ville C.C.s kvaler har vært like store om mannen i Spandau nå, het Albert Speer istedenfor Rudolf Hess?

C.C. venter med spenning på en biografi over «Gestapo-Müller». Denne person var den øverste sjef for Gestapo i det Tredje Rike. Han var 100% effektiv og arbeidet sikkert som en maskin. I sin bok «Den usynlige skrift» kaller Koestler en russisk

tilsvarende utgave for en «byråkratiets neandertaler». Skal C.C. måtte gå i graven uten å få sitt ønske oppfylt?

«Brun» dommer

Den meget «brune» marine-dommer Hans Filbinger forsvarte C.C. her i bladet. Ja, han fant at denne person og daværende kansler Helmuth Schmidt egentlig kom i samme klasse. (H.S. hadde vært kaptein under krigen). Filbinger står – foruten for de dødsdommer han generøst utdelte – for den enestående prestasjon i jusens historie at han i 1935 gikk 100% inn for at ikke bare gjerninger skulle være straffbare, men også sinnelag. Jeg skal få nevne at på den tid da Filbinger ikke lenger klarte å lyve seg fra sine gjerninger og måtte trekke seg som partiformann i sin delstat og dermed også si farvel til å kunne bli tysk forbundskansler, var jeg sammen med endel tyske lærere her i Norge.

«Tellet ikke»

I lunsj-pausen hadde jeg lyttet på en tysk stasjon hvor det i nyhetene ble meddelt at Filbinger hadde måttet trekke seg. De tyske lærerne satt på en gressvoll og solte seg. Idet jeg passerte nevnte jeg nyheten om Filbinger. De satte i gang med å klappe. Ivrig spurte de meg ut om alt hva som ble sagt. Deres reaksjon overrasket meg. Jeg trodde tilfellet Filbinger bare interesserte allmennheten i Norge hvor han jo hadde hatt sitt virke i 1945. For å prøve dem fortalte jeg at en tysker, Otto von Habsburg, i en norsk avis hadde frikjent Filbinger. De bare snøftet og sa: «Han teller ikke i den offentlige mening i Tyskland».

I nevnte spalte finner C.C. at: «Baldur von Schirach, den 40-årige tidligere ungdomsleder og åpenbart et interessant menneske...». Ja, det kan bli en annen person og et interessant tilfelle om vi lar ham behandle på samme måte som forfatterparet Svenning/Bendeke har behandlet Hitler i boken «Selv himmelen brenner». Skjønnlitterært kan jeg ikke bedømme boken, men som historisk dokument er det – på tross av den respektinngydende bokfortegnelse det refereres til – noe pjatt om en som het Adolf til fornavn – et fornavn hvis tysk kjæleform er Adi (hvem har ikke sett Adidas?).